

1 .

KAPITOLA

Všimla jsem si, že učitelům se často pletou slova *zajímavý* a *nudný*. Ale když náš učitel řekl „Třído, teď vám povím o jednom zajímavém projektu“, stejně jsem ho začala poslouchat.

„Naše škola se chystá shánět peníze na velký jarní výlet,“ řekl. „První a druhá třída má v plánu uspořádat velký trh s pečivem. Pátáci a šestáci si chtějí zorganizovat myčku na auta. A třetí a čtvrtá třída... uspořádají přehlídku talentů!“

Všechny děti ve třídě začaly dělat zvuky, jako že přehlídka talentů je ten nejzajímavější nápad. Kromě mě, protože to tedy N-E-N-Í, *není*.

No dobře, je pravda, že není ani nudný.

V tu chvíli přišla do třídy Margaretina učitelka, aby si promluvila s naším učitelem, což bylo dobré, protože mi to dalo trochu času na přemýšlení.

„Staří lidé hrozně rádi hladí po hlavě mého brášku,“ řekla jsem, když učitel vstoupil zpátky do třídy. „Co kdybychom místo té přehlídky talentů postavili takovou budku a vybírali čtvrták jako vstupné?“

Ale on mě ignoroval, čemuž se u učitelů říká „přečkat den“ a u dětí „být nevychovaný“.

„Třído,“ řekl, „jeden ze čtvrtáků vymyslel pro naši show skvělé jméno! Talentová megashow, Hvězdný večer!“

To musela být určitě Margareta.

„Takže nejprve musíme sestavit pracovní tým, který vyrobí plakáty...,“ pokračoval učitel.

A v tu chvíli mi začal v hlavě vrtat ten nepříjemný pocit, jako by mi tam někdo škrábal tlustou černou voskovkou.

Učitel začal sestavovat seznam lidí do pracovního týmu. Škrábání bylo čím dál silnější a rychlejší a začalo se mi šířit až do žaludku. Věděla jsem, co to znamená.

Zvedla jsem ruku.

„Ano, Klementýno? Chtěla bys být v pracovní skupině pro občerstvení?“

„Ne, díky,“ odpověděla jsem co nejzdvořileji. „Ráda bych zašla do ředitelny k paní Rýžové.“

„Klementýno, nemusíš chodit za ředitelkou,“ řekl učitel. „Nic jsi neprovedla.“

„No, to je jen otázka času,“ namítla jsem.

Učitel se na mě podíval, jako by najednou neměl tušení, jak jsem se v jeho třídě ocitla. Ale potom si zhluboka povzdechl a řekl „tak dobře“, a tak jsem vstala.

Jak jsem vstávala ze židle, dvojčata Malíkova na mě ukázala zvednuté palce, takže jsem měla pocit, že nejsem sama. Jenže obě měla

na obličejích výrazy „díky bohu, že to nejsem já“, takže jsem najednou věděla, že jsem.

Na roztřesených nohách jsem prošla chodbou a roztřesenými kotníky na prstech zaťukala na dveře.

„Vstupte,“ ozvala se ředitelka Rýžová. Když viděla, že jsem to já, automaticky ke mně natáhla ruku, abych jí podala poznámku od učitele, z níž by vyčetla, o které drobnosti si to dnes máme popovídat. Dělávaly jsme to takhle často.

Ale dneska jsem se jen posadila na židli a rovnou začala: „Kdo je chytřejší? Šimpanzi, nebo orangutani?“

„To je zajímavá otázka, Klementýno,“ řekla paní Rýžová. „Možná bys ji mohla položit učitelce přírodopisu, hned jak mi povíš, co tady vlastně děláš.“

„Taky jsem uvažovala, jaký je vlastně rozdíl mezi *rozmačkaný* a *rozmašírovaný*.“

Paní Rýžová mi podala svůj slovník.

Ale přesně v tu chvíli mě to přestalo zajímat! V tom spočívá kouzlo slovníků.

„A co kdybys ten slovník dala na zem, aby sis na něj mohla položit nohy, místo abys mi okopávala stůl?“ navrhla mi paní ředitelka Rýžová.

„Zdá se, že tvoje nohy dneska nemají chvilku klidu.“

Udělal jsem to a bylo to příjemné. „Děkuji,“ řekla jsem. „Nemám žádný talent.“

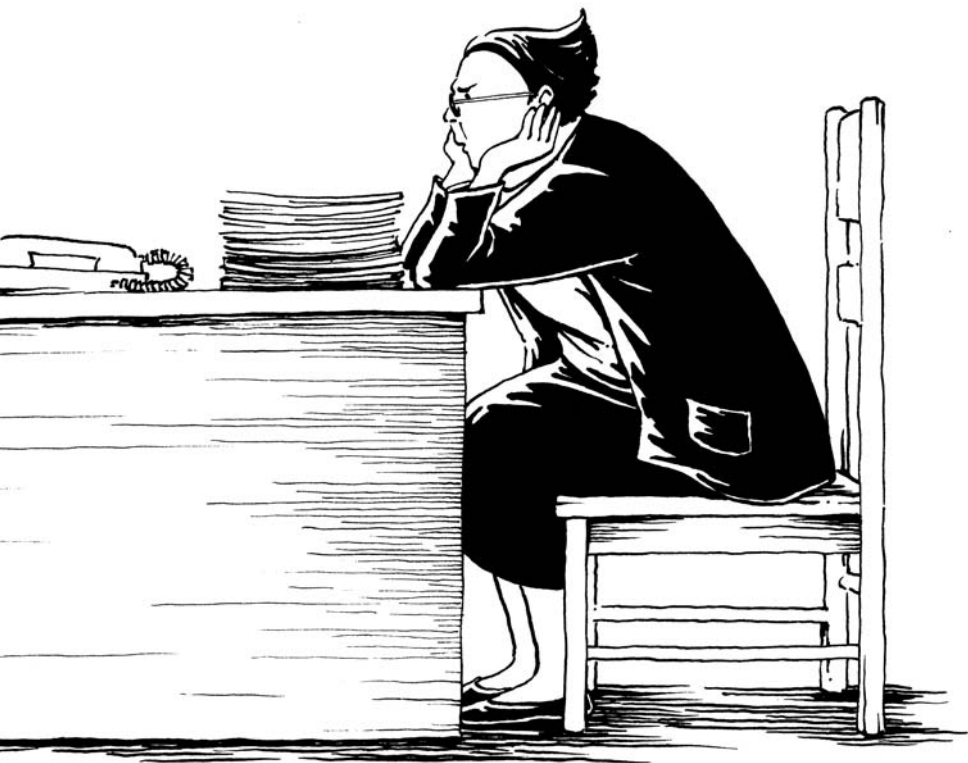
„Prosím?“ odvětila ředitelka Rýžová.

„Nemám žádný talent.“

Paní Rýžová se na mě dlouhou dobu dívala
a potom řekla: „Aha.“

Pak jsem jí řekla, že to je všechno, a odešla
jsem.

Když jsem vystoupila z autobusu, na vstupních schodech do našeho činžáku právě seděl Margaretin starší brácha Michal.

„Co se děje, Klementýnko?“ zeptal se mě hned – myslím, že jsem měla na tváři pořád ustaraný výraz.

Podala jsem mu ten pitomý letáček, který nám dal učitel s sebou domů.

„Talentová megashow, Hvězdný večer! Pochlub se svým talentem, už v sobotu večer!“ četl. Pak mi ten pitomý letáček vrátil. „A v čem je problém?“

Naklonila jsem se k němu – ale ne moc blízko, aby si snad nemyslel, že s ním chci chodit, což nechci – a pošeptala mu to.

„Já tě neslyším,“ řekl.

Tak jsem mu to pošeptala ještě jednou.

„Pořád tě neslyším,“ řekl.

Tak jsem to na něj zařvala.

„To není možné,“ odpověděl. „Každý má nějaký talent.“

„Já ne.“

„Žádný zpěv?“

„Žádný zpěv.“

„Žádný tanec?“

„Žádný tanec.“

„Žádné hudební nástroje?“

„Žádné hudební nástroje.“

Michal byl chvíli zticha.

„A co poskakování?“ zeptal se nakonec.

„Ani poskakování,“ odpověděla jsem.

„Poskakovat umí každý,“ řekl Michal.

„Já ne.“ Pak jsem mu to předvedla.

„Jejda,“ řekl Michal. Dvakrát.

Posadila jsem se na schod vedle něj. Ale při tom jsem z něj spadla, protože moje tělo bylo z toho pokusu o poskakování ještě trochu zmatené. „Vidíš?“ řekla jsem. „Ani sedět neumím. Je to beznadějné.“

„Třeba ne. Hlavu vzhůru. Třeba máš opravdu ohromný talent, jen jsi na něj ještě nepřišla.“

Obdařila jsem Michala takovým tím „Vidíš? Už mám hlavu vzhůru!“ úsměvem, ale od mojí pusu to byla jen komedie.

